

Sub semnul destinului

(continuare din numărul trecut)

Mică postfață

„Iată, Moldova ne oferă o povestitoare excelentă. O povestitoare în linia marilor scriitori: Neculce, Creangă, Sadoveanu. Dar nu numai atât. Experiența de viață a autoarei este aproape incredibilă, aducând aminte de Panait Istrati: între fabulos – Foșnetul pădurii, Magie neagră, O întâmplare stranie – și realismul dur, dramatic – Lungul drum al pribegiei. Lirismul narativ vibrează mai ales în povestirile inspirate din universul adolescenței, surprins în fragilitatea sa, asemenea unei flori care răzbate prin zăpezi. Experiențele sunt tulburătoare și redade atât de viu, încât cititorul uită că se află în universul ficțiunii. Poate și datorită dinamismului relațiilor și capacității de a crea personaje memorabile, care forfotează și dialoghează, venind din mediul rural și întâlnind ulterior destine exotice: Lvov, Kiev, Odessa, Sofia, Istanbul – căi ale Levantului pe care destinul o poartă, într-o căutare a unei lumi mai logice, mai juste.

În tot acest timp, ea se caută pe sine, căutând fetița blondă cu codițe și ochi uimiți, curioasă și dornică de cunoaștere, fetița care încă există în scriitoarea de acum și care mărturisește prin această carte victoria asupra propriei condiții. Aceasta este doar începutul. Bun venit Vioricăi Bichineț în literatura română!”

Ion Topolog Popescu, Editura Dealul Melcilor, Brașov, 2001

În anul 2001 făceam primii pași adevărați în literatura română. Din păcate, eram departe de țară și grav bolnavă și nu am avut niciodată ocazia să îmi pun autograf pe prima carte, deși mi-aș fi dorit acest lucru cu orice preț. Speranțele de viață păreau să fie aproape zero, și totuși... probabil că Cel de Sus avea alte planuri pentru mine. Am supraviețuit! Scrisul a devenit parte integrantă din ființa mea.

În această zi de 12 ianuarie, am ajuns exact cu zece minute înainte de ora zece, când era programată întâlnirea mea la Biblioteca „Nicolae Milescu Spătarul” din Vaslui. Îmi realizam visul: să semnez autografe pe cărțile mele, publicate în 2026, un număr de cinci. Trebuia să recuperez timpul pierdut! Nu vor fi ultimele care vor purta semnătura mea și care își vor găsi locul în orașul meu natal. Drumul meu este abia la început sau, mai bine zis, la un nou început, pentru că „pe căile destinului” nu mai era un drum de țară prin noroi, ci se transformase într-o șosea pietruită, pe care intenționez să o fac netedă și dreaptă.

Liliana Moga m-a întâmpinat cu un surâs cald; ne cunoșcusem cu patru luni înainte. M-a condus într-un birou unde mă așteptau cărțile pentru autografe. Din păcate, nu aveam la dispoziție nici măcar o oră, pentru că eram așteptate la ședința UZPR. Am promis domnului prof. dr. Dumitru V. Marin că voi ajunge la timp, iar Liliana, asemenea mie, își respectă promisiunile.

Abia ce am terminat semnarea cărților, Liliana mi-a oferit cadou un exemplar din revista Milesiana. Încep să o răsfoiesc în timp ce ea așează cărțile și, surprinzător, mi se părea că mă privește cu atenție, ca și cum ar aștepta să-mi surprindă reacția atunci când voi descoperi articolul dedicat mie în paginile revistei.

Dacă aș încerca să redau cu propriile mele cuvinte mesajul articolului, nu cred că aș putea să o fac la fel de bine ca autoarea. Marturisesc că și azi, când pregătesc acest articol, emoția nu a scăzut. Dar vă las pe dumneavoastră să judecați prin voi înșivă.

« O simplă întâlnire poate deveni o clipă de nemurire »

Sfârșit de septembrie. Un aer blând de toamnă învăluia orașul. Am avut bucuria de a participa la prima mea ședință a filialei Vaslui a Uniunii Ziariștilor Profesioniști din România (UZPR), organizată în Sala de activități a Bibliotecii Județene „Nicolae Milescu Spătarul”.

Întâlnirea s-a dovedit mai mult decât o simplă reuniune de scriitori și jurnaliști; a fost o întâlnire de suflet cu o scriitoare vasluiană stabilită în Franța, pe care o descoperisem mai întâi prin cărțile sale – Viorica Laurent (sau Viorica Bichineț, Viviana Neby, Rica Laurent, ca scriitoare de limbă franceză).

O descoperisem întâmplător, într-un volum de povestiri, unde amintirile din copilărie prindeau viață în descrieri pline de sensibilitate (Povestiri, Viorica Bichineț, Bârlad, Sfera, 2001). Apoi, mi-au atras atenția poemele din Florile amintirii (Viviana Neby, Bârlad, Sfera, 2001). Simion Bogdănescu, cel care i-a scris prefața, o descria ca fiind „romantică și romantioasă până

la saturație”, cu „capacitatea de a pune cititorul pe gânduri și de a-l iluziona prin enigmă”: „În mine se ascunde o întrebare/ Neliniștită, sumbră ca un scrin/ De unde vin speranțele amare/ Și încotro se-ntoarnă al meu destin” (Căutare).

Nu știam mai multe despre ea și nu făceam legătura între numele de scriitoare. Descoperindu-i opera, am înțeles că Viorica Laurent este „un Poniat ilustrat în variantă feminină”, capabilă să pătrundă în sufletul cititorului și să trezească dorul de acasă, chiar și dincolo de granițe, unde își trăiește visul literar.

În acea după-amiază de 26 septembrie 2025, am cunoscut-o pe scriitoarea care, deși departe de țară, rămâne legată de rădăcinile sale și împărtășește cu cei din jur frumusețea iubirii pentru literatură. A venit către mine cu zâmbet cald, ochi luminoși și o energie care radia sinceritate și încredere. Am discutat despre cărțile ei, despre revista bibliotecii, despre influența vieții în Franța asupra stilului ei literar, dar și despre dorul de țară și puterea cuvintelor de a uni destine.

I-am cerut să trimită volume către biblioteca noastră, iar în scurt timp am primit un colet cu cărți care îi așteaptă autograful atunci când va reveni în țară.

Pentru cititorii noștri, iată câteva mărturisiri ale autoarei: „M-am născut în satul Florești, județul Vaslui, la 13 ianuarie 1960, al patrulea copil al unei familii de agricultori simpli, dar harnici. Copilăria mea nu a fost luminoasă; la doar nouă ani, părinții m-au dat spre adopție, lăsând urme adânci în sufletul meu. Atunci am început să scriu, nu pentru alții, ci pentru mine, pentru rana și liniștea mea. Scrisul și lectura au devenit refugiiile mele și au rămas astfel până astăzi.

Prima mea ieșire publică adevărată a avut loc abia la 40 de ani. De atunci scriu patru-cinci ore pe zi, ca și cum fiecare literă ar fi o parte din respirația mea.

Primele poezii au apărut în ziar: *Vremea Nouă* (Vaslui, 1984), *Tribuna* (Sibiu, 1986) și *România Liberă* (București, 1990). În 1998, înainte de a pleca din țară, mi-am lăsat manuscrisele în grija unor prieteni, temându-mă că se vor pierde, așa cum se pierd frunzele toamna.

În 2001, Ion Popescu-Topolog mi-a publicat prima carte (Editura Dealul Melcilor, Brașov), cu ecou neașteptat în Ardeal. Acei ani au fost și ani de luptă cu boala, dar scrisul a rămas scăparea și drumul meu.

În Franța, în 2008, am creat împreună cu sora mea asociația culturală „Le Vent de l’Est”, am înființat trupa de teatru „Excentricii” și am realizat primul meu scurmetraj. Întâlnire cu destinul. Au urmat spectacole, filme, piese de teatru, interviuri și participări la saloane de carte în Bruxelles, Paris și Le Mans. Trupa a jucat în cinematografe, săli municipale, cabarete și, mai târziu, la Paris.

În 2018, după douăzeci de ani, m-am întors în România pentru un proiect cultural între Franța și România. În 2019 am ajuns pe scena Teatrului de Artă din București, iar în 2020 pandemia a încetinit pașii, dar nu mi-a oprit scrisul. În acea perioadă am scris șase cărți, lansate în martie 2025, și alte patru în același an, urmând ca în primăvara lui 2026 să lansez șapte volume.

Cifra 30 nu este un sfârșit, ci doar un prag. Drumul meu nu se oprește aici.

Uneori, o simplă întâlnire devine o poezie nescrisă, o clipă de nemurire.

Liliana Moga, bibliotecar, Compartimentul Informare Bibliografică, Biblioteca Județeană „Nicolae Milescu Spătarul”, Vaslui

Uf! Am ajuns la timp la ședința UZPR!

(Continuarea în numărul viitor)

Viorica Câmpeanu Laurent

DIN
PUBLICAȚIILE
COLABORATORILOR